

Svajonių
ROMANAI

Istorinis

Sophia James

PAŽADINTA
AISTRA

2012 Nr. 3

V
KILMINGEJI VELINGAMAI

Knygute.lt

Sophia James

PAŽADINTA AISTRA

Trilogija "**Kilmingieji Velingamai**"
Trečiasis romanas

Versta iš Sophia James,
One Illicit Night, 2011
© Sophia James, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Viktorija Mažeikienė, vertimas
iš anglų kalbos, 2012

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2012

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

ISBN 978-609-406-537-8

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

*Žirodono rūmai, Monmartras, Paryžius -
1825 m. lapkričio pradžia*

Ledi Eleonora Džeinė Breisvel-Louven įžiūrėjo tik išplaukusį siluetą vyro, kuris ją nešė, akis jai temdė pilka migla, svaigino mieguistumas, ji nematė jo veido ir nesuvokė besiliejančių žodžių. Vis labiau kaustoma baimės, pabandė perkelti svorį, kad jam būtų nepatogu, kad jis ją paleistų, bet niekas negelbėjo. Ji visai nevaldė kūno, o įsitempęs sunkaus peruko tinklelis spaudė galvą, ir Eleonora kažkodėl net nepajėgė bent kiek jos kilstelėti.

Ji buvo nuoga! Eleonora tai suprato, nes jautė šiltas vyro rankas ant krūtinės ir kojų. Jos šiurkščios. Gašlios. O ji net negali nusisukti nuo jo. Niekaip – apimta visiško bejėgiškumo, net neįstengia nusukti šalin veido nuo stipraus alkoholio ir išpuvusių dantų tvaiko.

– Keista – tokia graži *une pute*. Kai baigsi čia, smagiai palinksminsime tave apačioje.

Une pute? Kekšė? Dabar jau aiškiau, kas čia vyksta. Suvokusi siaubingą tiesą, Eleonora užmerkė akis ir daugiau negalėjo padaryti nie-

ko, nors kūnas nuėjo pagaugais ir ją visą per-
smelkė nakties vėsa.

- Aš... ne... kekšė, - tarsi sakė, bet jos ištarti
žodžiai buvo nesuprantami, nes lūpos vos kru-
tėjo, garsai vėlėsi, o baimė kėlė šleikštulį.

Atsivėrė durys ir plūstelėjo šiluma. Atėjusieji
išniro iš tamsos patalpoje, kurioje prie rašomo-
jo stalo šviesos rate sėdėjo žmogysta ir kažką
rašė.

- Ponas Bero siunčia dovaną jums, Kaviljono
grafe.

Eleonora sustingo. Juk šito žmogaus ji ir ieš-
ko! Galbūt jis galės padėti. Jei tik ji gebėtų riš-
liai kalbėti...

Stojo tylą.

- Bero sakė, kad ji dar nepažįsta šio amato.

Tai išgirdusi, paslapti žmogysta pakilo.
Jis buvo aukštas, šviesių plaukų, o veidas ne
mažiau nei ištarti žodžiai išdavė atsargumą.
Akys - tamsiai rudos.

- Apieškojote ją: jokių ginklų?

- Kuo kruopščiausiai, *oui*¹.

Vienu judesiu jis nutraukė anklodę ir paso-
dino Eleonorą ant lovos.

---

¹ Taip (pranc.). (Čia ir toliau - vert. past.)

- *Merde!*² - grafas šiurkščiai nusikeikė. - Jūs ją išrengėte?

- Juk suprantate, viską paruošėme jums. Sklando gandų, kad senokai turėjote moterį, o mano ponas įsitikinęs, jog susilaikymas kenksmingas ir bet kurį vyrą paverčia tūžmingu.

Į Eleonorą pažvelgė tamsios akys, o ji net nepajėgė rasti jėgų pasipriešinti.

- Kekšė, kiekvieną akimirką pasirengusi jus pamaloninti, *mon Comte*³, bet jei šios dovanos nenorite, nusivesiu ją apačion...

- Ne, palik čia. - Šviesiaplaukis pakėlė ranką, šviesoje sublykčiojo sunkūs aukso žiedai, o nuo veido nenyko budrumo išraiška.

Eleonora pabandė sumirksėti, jį perspėti, aiškiai pasakyti, kad su ja taip elgtis negalima, bet pražiopsojo tinkamą akimirką, jis nusisuko ir ant veido užkrito plaukai.

Gražus. Bent jau tiek paguodos. Eleonora užmerkė akis ir mėgino apie nieką negalvoti.

Kristas Velingamas palaukė, kol Bero pakali-

---

² Mėšlas (pranc.).

³ Mano grafe (pranc.).

kas išėjo, perėjo per visą kambarį ir užstūmė tvirtus ažuolinius durų sklėsčius.

Jis niekada nepasitikėjo spynomis, nes žinojo, kad žmogus, gerai nusimanantis, kaip jos surenkamos, akimirksniu gali atidaryti bet kurias duris. Taip pat su įtarimu žiūrėjo ir į kekšę, kurią dovanų atsiuntė Etjenas Bero. Tas niekšas melagis dirba Prancūzijos policijai ir atvirai taiko neteisėtus metodus, todėl ši „dovana“ – tikrai tik vienas iš būdų įgyti prielankumą ir gauti naudos sau Žirodono rūmų aplinkoje.

Žiūrėdamas į merginą, Kristas abejojo, ar ji išties tokia nepatyrusi, kaip pasakojo Bero, – jos tokios putlios lūpos, o veidas per storai padengtas pudra. Ji trenkė pigiais gėralais ir senais kvepalais, kokie parduodami pirmadieniais turguose prie Kliši bulvaro ir Baltosios aikštės.

Tačiau reikia pripažinti, kad Bero iš dalies teisuus, mergina išties stulbinamo grožio, nors kažin ar ilgos garbanos, siekiančios net klubus, yra tikros, – jos žvilga akivaizdžiai nenatūraliai židinio skleidžiamoje šviesoje.

Paėmęs vieną garbaną, Kristas mestelėjo merginai ant putlios krūtinės su blyškiai rausvais speneliais ir pavieniais apgamėliais.

Apgamėliai. O, dangau. Nusibraukęs plaukus, Kristas atsitraukė netikėtai išgąsdintas didžiulio užplūdusio geismo. Jis suprato, kodėl Bero stengiasi įsiteikti, – juk Kristo rūmuose nuolat šmėžuodavo įvairiausių žmonių iš pačių įtakingiausių Paryžiaus visuomenės sluoksnių, todėl čia ypač lengva rinkti reikiamą informaciją.

Mergina sujudėjo, plaukai atidengė krūtį, ir Kristas nevalingai įsitempė. Atsilaisvino drabužius. Per miegus ji lengvai šnopavo, Kristas pastebėjo, kad žydras jos akis miegas užspaudė taip greitai, kaip būna... apsvaigintam žmogui.

Vaistai? O gal vynas? Nuo jos sklido alkoholio kvapas, todėl Kristas nusprendė, kad ji gėrė. Gal brendžio ir tiek, kad tokiai liaunai moteriai kiekis buvo nepakeliamas. O kas, jei ji čia mirs?

Kristas palietė dailią blauzdą ir ją pažadino, jautėsi patenkintas, kad ji įstengė atsimerkti.

– Kuo tu vardu? – iš tiesų jis ne tiek norėjo paklausti jos vardo, kiek prakalbinti ir galbūt sužinoti, kokie yra tikrieji Bero ketinimai ir kaip Fušė mėgina patekti į politiką: tokios žinios būtų ypač naudingos.

Blyškiose Eleonoros akyse atsispindėjo žvakių šviesa, ji tylėjo.

Moteriška. Kelianti potraukį. Geismingas ir erotišką žaisliukas, įteiktas vyro, pratusio prie šantažo, papirkinėjimo ir siekiančio įgyti daugiau galios. Kodėl šioje vietoje ir dabar? Kristui galvoje sukosi įvairiausių minčių, jis stengėsi suprasti, kodėl Bero kaip tik šiąnakt atsiuntė į jo kambarį šią merginą. Bero mėgino įspėti kažkokius kodus ir jam beveik pavyko. Ar policija ką nors apie tai žino? Patyręs protas gali atkasti tokias paslaptis, kurių geriau nežinoti, o Kristas iš patirties gerai žinojo, kad šnipams labiausiai sekasi, kai jų darbo metodai nenuspėjami.

Ant židinio atbrailos stovintis laikrodys išmušė vienuoliktą valandą ir iš salonų apačioje ataidėjo naujai užvirusių orgijų garsai. Moterys juokėsi, šaudė butelių kamščiai, o vyrai, pasinėrę į ištvirkavimus ir gėrimą, šaukė vis garsiau ir garsiau.

Anksčiau tose orgijose dalyvaudavo ir Kristas: mėgaudavosi jam visada palankių kurtizanių teikiamais malonumais. Bet jau senokai jis ten lankėsi, nes tokios linksmybės ir atsipalaidavimas nebeteikė paguodos.

Mergina netikėtai sujudėjo, visur buvo justi

jos kvapas, ir Kristas atsitraukė. Ji per jauna, kad su ja būtų bjauriai elgiamasi, o Bero meilės polinkiai visada buvo iškreipti. Kristo žvilgsnis užkliuvo už dviejų ženklų ant kairės jos šlaunies – keistai atrodė dvi pūslės nuo nudegimų ant baltutėlės odos. Kristas palinko artyn apžiūrėti žaizdų, mergina nesitraukė, tik stebėjo jį pro apsunkusius vokus.

- *Combien as tu bu, mon amour?*

Kiek tu išgėrei, meilute?

Kristas negalėjo suprasti nieko iš to, ką sumurmėjo mergina, ji pasisuko į jį, jos rankos nusviro ir tarsi kvietė priėti artyn, aplinkui tvyrojo stiprus kvėpalų aromatas. Švarią baltą jo patalynę sutepė merginos kreminė pudra. Kristas nervinosi jausdamas, kaip rankos nepaklūsta protui ir siekia merginos, jos nebylumas nesuvaldomai kaitino kraują, o dirbtinis „mažytės mergaitės“ žvilgsnis tarsi bylojo apie jos pranašumus ir tikrąjį užsiėmimą.

Po paraliais. Jei Kristas bandytų įsivaizduoti, kokia moteris galėtų pažadinti jam geismą, tikrai pagalvotų apie tokią, kuri dabar guli lovoje.

Reikėtų pasitraukti, išėiti ir liepti ją išnešti, bet Kristas neįstengė. Jos oda kvietė artyn,

Kristo akys slydo dailiomis šlaunimis ir velniškai gražiomis ilgomis kojomis.

Sukaustytas vis stiprėjančio geismo, jis vienu pirštu atidengė visą kūną ir nusišypsojo pamatęs, kaip ji deda galvą ant jo pagalvės. Patyrusi kurtizanė, nusprendė Kristas, kai merginos raumenys įsitempė, labiau nei turėtų kekšės, ir kvėpavimas tapo trūkšmingas. Stebėdamasis savimi, jis atsargiai ėmė glostyti merginą, norėjo, kad ir ji pajustų tokį pat malonumą, kaip jis, o jūdviejų mylėjimasis trukėtų ilgiau ir būtų dar svaigesnis už tą, kurį planavo Bero. Kristas užmerkė akis, kad nematytų visų kurtizanių naudojamų kosmetikos priemonių, dirbtinių plaukų peruko, tada lengvai įsivaizdavo kitokius dalykus – tikrus, tinkamus ir gerus, tokius, kuriais kažkada gebėjo mėgautis, kol jo nepakeitė padarytos nuodėmės.

Kristas papurtė galvą ir nustūmė prisiminitimus šalin, jis vėl grįžo į Paryžiuje praleistus metus, ėmė geismingai ir ritmingai ją glamonėti, kviesdamas atsakyti į švelnumą, jo iškvepiamas oras vėsino kaistantį ir stangrėjantį merginos kūną, ir jis kilstelėjo jos klubus.

Eleonora jautė, kad kūną užvaldo dar nepažinotas, bauginantis, aštrus, geidulingas pojū-

tis. Ji nebegalėjo gulėti lyg akmuo ir įsitempusi, kai kiekviena kūno dalelytė šaukė apie stiprų geismą.

Tai nuodėmė. Didelė nuodėmė, bet stipresnė jėga ją jau buvo užvaldžiusi.

Pirmyn. Eleonora troško, kad jis tęstų glamones, ir nepajėgė sulaukyti besiveržiančios dejonės ar numaldyti jaudulio, kurį kelia švelnūs šilti glostantys jo pirštai. Maestro. Jis priverčia instrumentą prabilti. Nuveja kaustančią baimę ir sukelia palaimingą, gydantį laukimą. Štai ir viskas. Tarp jų neliko jokio atstumo. Jėga ir švelnumas. Atsidavimas.

- Ššš... - jis dar bandė ją tramdyti, bet ji nenorėjo nurimti - troško tik jo rankų glamonių ir palaimos.

Tęsk.

Nesitrauk.

Eleonora užsimerkė ir susitelkė į vienintelį jausmą, nuvijusį šalin visas mintis, ji tenorėjo toliau justti stiprią jėgą, ritmingą siūbavimą ir įgudusias jo rankas, kurios privertė pamiršti savo garbę dėl paties gyvastingiausio dalyko.

Kristas jautė, kad ji artėja prie viršūnės, jautė, kaip standėja jos raumenys, artinasi eksta-

zė ir giliausias atokvėpis. Užtarnautas ir teikiantis pasisotinimą!

Dabar ji jo kekšė. *Po galais, Bero tikrai nuspėjo, ko norėčiau*, – manė sau Kristas, sagsydamasis kelnes ir rengdamasis imtis Eleonoros. Ji visa drėgna, o tai moteriškas ženklas, rodantis didelį apetitą, kurį reikia tuojau pat numalšinti. Kristas užgulė Eleonoros šlaunis ir prigludo stangriu vyriškumu prie intymiausių jos kūno vietų.

Jam net širdis apsalo nuo jaučiamos šilumos, bet stabtelėjo atsirėmęs į kliūtį, kurios nesitikėjo ten esant.

Nekalta?

Ši mintis nešė pirmyn lyg viesulas, ir jis troško visas pasinerti į svaiginamą sūkurį. Kristas jau nebūtų pajėgęs sustoti, net jei ir būtų norėjęs, o jo sėkla, kurią anksčiau kruopščiau sulaikydavo ir neatiduodavo moterims, šį kartą plūstelėjo į vidų ir joks sveikas protas negalėjo nuo to apsaugoti.

Nelytėta kekšė. Kažkoks triukas. Kristą įspėjo protas, kai jis kilo nuo Eleonoros ir matė sėklos pėdsakus ant jos kūno.

Dabar ji nususuko nuo jo, nenorėjo nieko matyti, o ramų atsipalaidavimą ėmė keisti įtūžis,

kurį Kristas jau pažinojo. Taip atimti nekaltybę yra šlykštu.

Kas, po velnių, ji tokia? Koks bjaurybė su ja šitaip pasielgė? Su juo? Su ja? Jos žvilgsnis, kai jis paklausė vardo, ir nerišlus atsakymas – ji tikriausiai prašė padėti?

O, gailestingas dieve. Jis jau šitiek metų dirba šnipu ir nesuprato? Kristas pajuto užuojautą ir didelę kaltę – juk žmogaus laisva valia yra šventas dalykas. Jis dar niekada gyvenime nėra naudojęs jėgos prieš moterį, o nekaltybė turi būti ginama ir vertinama. Kristas vėl nusikeikė, pagalvojęs apie niekšą Bero, atsiuntusį jam brendžiu nugirdytą nekaltą merginą, kuri dar nepažįsta šliundrų amato.

Kristui kilo ir daugiau klausimų, kai pamatė ant pagalvės sublizgusį medalioną su ilga auksine grandinėle, kurią atidengė šviesūs jos plaukai. Jis nusegė medalioną jai nuo kaklo, prinešė prie šviesos ir suprato, kad praeitis jį prisivijo.

Triukas. Apgaulė. Ir dar stipresnė grandinė, laikanti jį šičia, neleidžianti grįžti į jam deramą visuomenę, primenantį apie neišdildomą gėdą....